

BİNBİR ROMAN

Cilt: 2 - Sayı: 47 - 25 - kuruş

6 - Nisan - Çarşamba - 1949

RAYMONDUN SİZE ETTİĞİ FENALIKI TAMİR EDECEĞİM. BANA İTİMAT EDİNİZ.

17

33

ÇIRPINAN KALPLER

FANI GÖZLERİMİ SİLİP, EĞİLEREK KLARANIN ETEĞİNİ ÖPER.

SİZ BİR MELEKSİNİZ.

BUNDAN SONRA BENİM GAYEM BASKALARININ SAADETİDİR.

PRENS YUSUFUN RESMİ KABULU BİTİNCE FANI EĞLENİN OTELİNE KOŞUP, ONA KLARA İLE KONUŞTUKLARINI ANLATIR.

ZANNETTİĞİME GÖRE BU HAREKETİNİZLE BİR MUKAFAT KAZANDIM.

YİNEMİ PARA?

BİR MÜDDET İÇİN BU PARA KAFİ GELİR Mİ?

KAFİ GELMESİ İÇİN ÇOK AZ OLDUĞUNU ZANNEDİYORUM.

EĞLENİN VERDİĞİ PARAYI SAYAN FANI YÜZÜNÜ ASAR.

RAYMONDUN KARISI OLDUĞUN ZAMAN ACISINI ÇIKARTIRIM.

BUNA İNANIYOR SANIZ, TEMENİNİ EDERİM.

RAYMOND HAREKET İÇİN BÜTÜN HAZIRLIKLARINI TAMAMLAYIP EMPİRDE İKİ KAMARA TUTMUŞTUR. BU SIRADA, PRENS YUSUFUN YANINDA ÇALIŞAN FATMA GELİR.

NEDEN BENİ GÖRMEK İSTEDİN YENİ BİR ŞEY Mİ VAR?

EYET SEVGİLİ BAYANIM, ECNEBİ BAYANIN İTALYAYA DÖNMÜŞ ÜZERE OLDUĞUNU ÖĞRENDİM.

EĞLE ŞAŞIRIP KALIR..

HANGİ GEMİ İLE DÖNECEĞİNİ BİLİYOR MUSUN?

EMPİR İLE..

EGLE BİRAZ HAŞIN TAVIRLA FATMAYI GÖNDERDİKTEN, SONRA RAYMOND'UN AYNI GEMİYLE HAREKETİNE MANİ OLMAK İÇİN BİR PLAN KURAR. RAYMOND KENDİSİNİ ALMAYA GELİP DE MERDİVENLERDEN İNERLERKEN AYAGI MİKİLMİŞ GİBİ YAPARAK YERE DÜŞER.

İMDAT RAYMOND!

EGLE!

17 17
34 34

BUESNADA KLARA GEMİYE BİNER. PRENSYUSUF BÜYÜK BİR TE-ESSÜR İÇİNDE ONU UĞURLAMAKTADIR. KLARA BİR VAADLA ONU TESELLİYE ÇALIŞIYOR.

SANA DÖNECEĞİMİ HEMDE EBEDİ OLARAK DÖNECEĞİMİ VAAD EDİYORUM.

ALLAHA İSMARLADIK BENİM KÜÇÜK BAYANIM. SENİ BİRDAHA GÖREMEYECEĞİMİ HİSSEDİYORUM. İNŞALLAH ARADIĞINI BİLİRSÜN.

BEMİ DEMİRALINCA KLARA KAMARASINA İNER. İÇİNDE BİRER İNCİ BULUNAN BİR GÜL DEMETİ BULUR. KLARA HUZUNLE BAŞINI SALLAR. O FANNİYE İADE ETMEK VE RAYMOND'UN ZULMÜNE SON VERMEK İÇİN OĞLUNU ARAMAYA GİTMEKTEDİR.

ANCAK FABİO'YU BULDUKTAN SONRADIR Kİ BELKİ SENİ DÜŞÜNEBİLİRİM VUSUFÇUĞUN.

HADEME ONU MÜDÜRÜN ODA SİNA GÖTÜRÜR. MÜDÜR YILLARCA EVVEL BABASIYLA TANIŞTIĞI İÇİN ÖNCE RAYMOND'U SORAR. KLARA PLANININ BOZULMASINDAN KÖTÜLÜĞÜNDEN HERŞEYİ OLDUĞU GİBİ ANLATMAZ.

PEKİ BAYAN, ŞİMDİ BANA RAYMOND'UN SİZİ BURAYA NEDEN GÖNDERDİĞİNİ SÖYLER MİSİNİZ?

RAYMOND, BENİM ÇOCUĞU GÖRMENİ İSTİYOR. EVLENİNCE FABİO'YU YANIMIZA ALACAGIZ.

NAPOLİYE ÇIKANKLARA, ORADAN ROMAYA GİDER. FANNİ OĞLUNUN BİR KOLETDE OLDUĞUNU ZANNETTİĞİNİ SÖLEDİĞİ İÇİN KLARA BÜTÜN KOLETLERİ GEZER. FAKAT FABİO'YU BULAMAZ. SON BİR ÜMİTLE, TABELASINI OTOMOBİLDEN OKUDUĞU "ASKER ÇOCUKLARI KOLEJİ" NİN KAPISINI ÇALAR.

KİMİ ARIYORSUNUZ BAYAN?

FABİO ÖSTÜNİYİ GÖRMEK İSTİYORUM.

47

ANADOLU

Daıma kötü haberler getirdiği de-
nenmiş ve herkesçe malûm olan
sabah postası, Şikagonun bü-
yük sigorta şirketlerinden birinin
direktörüne de gayet acayip bir
mektup getirmişti. Altında, direk-
törün kat'iyyen tanımadığı Charles
Duncan imzası bulunan bu mektup-
ta şöyle deniyordu:

« Ben, vaktiyle toptancı bir tüc-
cardım ve o zamanlar hayatımı, şir-
ketinizde 100 bin dolara sigorta et-
tirmiştim. Aradan geçen zaman i-
çinde iflâs ettim, servetimi ve işimi
kaybettim. Benim için, artık kendi-
mi öldürmekten gayri yapacak bir
iş kalmadı. Fakat sizinle yapmış ol-
duğum sigorta mukavelesinin bir
maddesine göre, bir cinayete kur-
ban gider, kendimi öldürür, veya
herhangi bir suretle dış müdahale ile
ölürsem, aileme, sigorta priminin
iki misli verilecektir. Yani ya 200
bin dolar. Bu noktayı da belirttik-
ten sonra size şöyle bir teklifte bu-
lunuyorum: Bana 100 bin dolar ö-
deyin, kendimi öldürmiyeyim! Böy-
lece primin diğer yarısı olan 100 bin
doları da şirketinize hibe etmiş ol-
ayım. Fakat bu kararı vermekte a-
cele edin, aksi halde, postacı mektu-
bunuzu getirdiği vakit, muhtemelen
ölümü bulacaktır. »

Genel direktör, bu mektubu o-
kurken hop oturup hop kalktı. Hem
fena halde kızmış, hem de ürkmüş-
tü. Zaten işlerin hiç de parlak git-
mediği bir sırada, bir de müşterile-
rin böyle dalaverelere başvurmaları
eksikti yani! Hemen zile basıp
Charles Duncan dosyasını getirtti.
Adamın mektupta yazdıkları harfi
harfine doğruydu. Yüz bin dolara
sigorta olmuştu ama, hususî bir mad-
de, bu miktarı bazı şeraitte iki mis-
line çıkarıyordu ve tüccar, hayatını
sigorta ettirdiği şirkete, ilk beş se-
nelik sigorta taksitini de yek tah-
tada ödemisti. Sigorta tarihinden
şimdiye kadar ancak üç buçuk yıl
geçmişti. Ve daha bir buçuk sene
tüccarı: « Sigorta taksitini öde! »
diye sıkıştırmaya, ödeyemediğini
bahane edip mukaveleyi feshetmeğe
de imkân yoktu... Vay kepaze herif
vay! Bu dalavereyi nasıl da akıl et-
miş?.

Ama, şirket de kendini öyle ko-
lay kolay dolandıracak soydan de-
ğildi. Gürültüye pabuç bırakmıya-
caktı...

Direktör, hemen en faal memur-
larından birkaçını yanına çağırta-
rak, Charles Duncan hakkında tah-
kikatta bulunmalarını ve kendisini
göz hapsinde tutmalarını emretti.

Bu tahkikat neticesi de, mektu-
bun dediklerini tekrarlamaktan gay-
ri bir şeye yaramadı: Duncan, vak-
tiyle hayli zengin ve işleri yolunda
bir tüccarmış. Fakat herşeyini kay-
betmiş ve bir karısıyla üç çocuğu-
nu geçindirmesi de hayli zorlaşmış.
Fakat şimdiki halde, hiç de kendini
öldüreceğe benzemiyormuş. Bilâ-
kıs, gayet neşeli ve keyifli görünü-
yor, anlaşılan elindeki son paraları
yemekle meşgul bulunuyormuş. Bu
itibarla Duncan'ın, şirkete yazdığı
mektup, olsa olsa, şirketi ürktüp
biraz para kopartmak için bir de-
nemenen ibaret telâkki edilmelidir!
Memurlar böyle diyorlardı.

Sigorta Şirketinin Başına Gelenler

Nakleden: C. C. Cem

Genel direktör, bu izahatı din-
ledikten sonra:

— Zaten tahmin ediyordum!
dedi.

Ve kâtibesini çağırıp Duncan'a
hitaben bir cevap kaleme aldırdı.
Bu cevapta, şirketin, yapılan teklifi
kabul edemeyeceğini ve başkaca
bir şey de yapılamayacağını bildiri-
yordu.

Fakat bir hafta sonra Charles
Duncan, şahsen gelerek genel direk-
törü ziyaret etti. Bu ziyarette söyle-
diğine göre, mademki şirket, tekli-

da pek çok yangın zuhur eylemişti.
Hayat sigortası bölümünde de, ö-
lümleri hiç beklenmiyen bazı müs-
teriler, erkenden öbür dünyaya göç
etmeği tensip etmişlerdi. Şirkete
en çok zarar veren hâdise, Boston'lu
tüccar John Boyle'un bir cinayete
kurban gitmesiydi. Bu zat, hayatını
120 bin dolara şirkete sigorta ettir-
mişti. Fakat sigorta mukavelesinde
hususî bir madde vardı ve bir cina-
yete kurban gittiği takdirde şirke-
tin, 240 bin dolar ödemesi şart ko-
şulmuştu. Şirket, bu büyük parayı,

**Direktör, bu mektubu
okuyunca hop oturup,
hop kalktı.**

fini kabul etmiyordu, hiç değilse
kendisine, yeniden ticarete başla-
maya yetecek bir sermaye versin-
lerdi. Meselâ şöyle on bin dolar ka-
dar bir şey verirlerse, kendini öldür-
mekten vazgeçerdi.

Genel direktör, bu izahata da
gayet kuru bir tavırla:

— Hayır, metelik dahi vereme-
yiz! cevabını verdi.

— O halde, bundan sonra başını-
za geleceklere sakın şaşmayın ba-
yım!

Genel direktör omuz silkip söz
söylemeğe bile tenezzül etmedi ve
hademe, kesin bir tavırla Duncan'ı
kapiya götürdü.

Halbuki müflis tüccarın tehdidi,
hiçbir netice vermedi! Hiçbir şey
olmadı! Duncan, intihar etmek söy-
le dursun, rahat rahat keyfine ba-
kıp yaşamakta devam etti. Parayı
nereden buluyordu, orasını Allah
bilir!.

Sigorta şirketi idare meclisi top-
lantısında, genel direktörün verdiği
izahattan anlaşıldığına göre, birçok
sigorta sahalarında işler kârlı git-
miş olmakla beraber, son zamanlar-

paranın da yok olduğu bildirildi. Fa-
kat kaatilin yakalanabileceğini um-
muyorum.

Avukat Smith:

— Bana Boyle dosyasını verdir-
tir misiniz lütfen? diye sordu.

Genel direktör, gülmesini zorluk-
la zaptederek:

— Helbette canım! dedi. Derhal
getirsinler!.

Avukatın, gayet liyakatsiz bir hu-
kukçu olduğu halde, böyle halledil-
memiş meseleleri eline alıp güya es-
rarı çözmek gayretiyle aylarca di-
dinmek ve yine de birşeycikler elde
edememek âdetinde bulunduğunu
bildiği için kıs kıs gülüyordu.

* * *

Fakat bu sefer, genel direktö-
rün hesabı yanlış çıktı. Avukat
Smith, eline aldığı dosyanın tahki-
katını o derece mükemmel idare et-
ti ki, Boyle'un kaatili, kısa zaman-
da bulunup yakalandı. Kim olsa be-
ğenirsiniz?.

Charles Duncan değil mi imiş?

Duncan, tevkif edildi. Muhake-
mesi görüldü ve idama mahkûm
oldu.

İdam hükmünün infaz edilmesin-
den üç gün sonra Duncan'ın dul ka-
rısından gelen bir mektubu genel
direktöre verdiler. Kadın, kocasının
ölüm ilmi haberini gönderiyor ve
böylece hakketmiş olduğu sigorta
priminin derhal adına yollanmasını
bildiriyordu.

Genel direktör, bar bar bağırma-
ğa başladı:

— Allah bu avukat Smith'in be-
lâsını versin! İş becereceğim diye
başımıza çıkardığı derde bak! Boy-
le'u diriltecek değildi ya kerata!..
Bu sefer, gayretkeşliği yüzünden
şirketimizi de 100 bin dolar zarara
soktu.

Dişlerini gıcırdata gıcırdata,
Duncan'ın karısına 100 bin dolar
yollanması hakkındaki muamelenin
tekemmülü emrini verdi.

Fakat genel direktörün, mütea-
kip idare meclisi içtimasında Boyle
meselesini azaya izah etmesi nasip
değilmiş.. Çünkü Bayan Duncan, si-
gorta şirketinden 100 bin dolar gön-
derildiğini görünce hemen bir note-
re başvurup bir protestoname çek-
miş, kendisine gönderilecek para-
nın 100 bin değil, mukavelenin hu-
susî maddesi gereğince 200 bin ol-
ması icap ettiğini belirtmişti.

Genel direktör, bu protestoname-
yi eline alıp da okumağa başlar baş-
lamaz, füc'eten ölüvermişti.

Ve şirket için de Bayan Dun-
can'a yüz bin dolar daha gönder-
mekten gayri çare kalmadı.

Aksilikler bununla bitmedi ki..
Meğer genel direktör de kendi şir-
ketinde 120 bin dolara hayatını si-
gorta ettirmişmiş.. Üstelik onun si-
gorta mukavelesinde de, vazife ba-
sında öldüğü takdirde sigorta pri-
minin iki misline çıkarılacağına da-
ir hususî bir madde varmış.. Onun
da karısına 120 bin dolar gönderil-
diği zaman o da hususî maddeyi ö-
ne sürerek 120 bin daha istedi.

Şirket, bu parayı ancak ödeyebil-
di. Ondan sonra kasalarda metelik,
binnetice iflâstan gayri çare de kal-
mamış oluyordu.

Kapıları kapattılar.

Duncan'ın dediği çıkmıştı!

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası.

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
- 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yayı işlerini fiilen idare
eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Fon König'e döndü:
— Otomobili kadın mı kullanıyormuş? Ben bunu bilmiyordum Volf. Kimmiş bu kadın, Lizelotte mi?

— Otomobili kadın mı kullanıyormuş? Ben bunu bilmiyordum Volf. Kimmiş bu kadın, Lizelotte mi?

Fon König tasdik etti.

— Araba bomboş, yolda durup duruyordu. Sabahleyin biz, otelci Mayer'le gittik, baktık. Yeşil renkli bir otomobildi ve içinde bir plâkada Arlet Lasan adı yazılıydı.

Meyus bir sessizlik hasıl oldu. Fakat Dallas bağırarak onu da bozdu:

— Allah kahretsin! Muhakkak Aksak Bacağın işidir bu. Son şansımızı da kaybettik!

Tam bu sırada kapıda, otelcinin ahlak yüzü görünmüştü.

— Her Volf! dedi. Fridel köşkünün sahibine dair yeni haberlerim var.

Dallas bağırarcasına söylenerek otelciye koştu:

— Bartelsden mi?

Adam tereddüt eder gibi görünüyordu. Lâkin Volf:

— Hiç çekinmeden anlat Her Mayer; dedi. Burada yabancı yok.

Otelci salona girdi; bir sır tevdi ediyormuş gibi:

— Bartelsin köşkünde yaşlı bir kadın çalışır, dedi. Bayan Aygel. Bu sabah saat üçte evinden otomobille almışlar kendisini. Otomobil de Bartelsin gri arabasıymış.

Volf:

— Ya! Sonra? diye sordu.

— Şimdilik başka bir haberim yok. Fakat kocasından daha bir şeyler öğrenebiliriz. Adam şimendiferde çalışıyor. Akşam üstü işinden çıkınca ben size haber veririm.

Dallas teklif etti:

— Bay Mayere tayyare meselesini anlatın. Bakalım buralara yeni gelmiş bir tayyare filân var mı? Ben de şu hayvancağızın karnını doyurayım.

Patrisyanın köpeğini kucağına almış, dışarı çıkıyordu. İçerde kalan Hartiganla Kant da bir konyak şişesine yapışarak birer kadeh içtiler.

Baltazar Şatosu

Patrisya Feyn rüya görüyordu. Tayyaresine binmişti ama işler hiç de istediği gibi gitmiyordu. Tayyareyi kendisinin kullanmadığından e-

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 29

mind. Bilâkis tayyaresinde şimdiye kadar hiç yatak görmediği halde yatağa yatırılmıştı. Üstünde bir fenalık vardı ve yorgundu. Ortalığa doğru pilotun kim olduğunu sordu ve birisi yabancı İngilizcesiyle:

— Meraklanmayın froylâyn, herşey yolunda gidiyor! dedi.

Zayıf bir sesle tekrar söylendi:

— İyi ama tayyarenin bu kadar sarsılmaması lâzım.

Cevap veren adam bir kahkaha savurdu:

— Garip şey.. Halbuki bizim Herman iyi pilottur. Vaktiyle kahraman Rihthofenle birlikte az mı uçmuştun?

Patrisya gözlerini açtı ve rüya görmüş olduğunu anladı. Tayyarede değil, bir odada ve karyoladaydı. Peki ama başı neden dönüyordu? Sarhoşmuş gibi bir hal vardı. Genç kız inledi ve başını yastıklara gömerek seslendi:

— Evans!

Fakat kulağının alışık olduğu seslerden hiç birini duymadı. Dirseğine dayanarak yatakta doğruldu ve çevresine bakındı. Kapalı pancurlarından pek hafif ışık sızan çok geniş bir odada bulunuyordu. Tavan yaldızlıydı. Duvarlarda ipekli kumaşlar geriliyordu. Fakat oda epeydir ihmal edilmiş benziyordu: Karyolasının tepesinden sarkan perdeler yırtılmıştı ve kabartmalarda da kurt yenikleri vardı.

Yatağın yanında bir zil kordonu asılıydı. Genç kız bu kordona asılınca, koptu ve elinde kaldı. Maamafih çok uzakta bir çan çalmadı değil. Tam bu sırada Patrisya, kendi malı olmıyan bir gecelik giyinmiş olduğunun farkına vardı. Mantosıyla beresi bir iskemlenin, öteki çamaşırları da başka bir iskemlenin üstüne

yerleştirilmişti. Tilki yakalı manto-sunu görünce başından geçenleri hatırladı. Bir elinde mantoyu, öteki elinde tayyarenin kâğıtlarının bulunduğu çantayı tutan Misis Evans gözlerinin önüne geldi. Doktor Kelleri, tahini köşkü, Robin Dallas ile Lizelotteyi düşündü. Birdenbire, kaçacağı sırada yolunu kesen adam gözlerinin önüne geldi ve bir elin hâlâ gırtlığını sıkmakta olduğunu hissederek gibi oldu.

Genç kız, yatağında iyice doğrularak bütün olan bitenleri hatırlamak için kendini zorladı. Tayyare yolculuğunun teferruatı teker teker hatıra geldi. O halde bu, yolculuk bir rüya değildi demek ki. Tayyarede soğuktan uyandığını ve kamara pencerelerinden dışarıda ışıklar görüldüğünü hatırlıyordu. Midesinin bulandığı ve halsizliği hatıra geliyordu. Birisi bir bardak su uzatmıştı ve kıllı bir yüz boyuna kendisine doğru eğilip durmuştu...

« Galiba Grunddu bu! »

Bu sözü kendi kendine ve mırıldanır gibi söyliyerek yataktan aşağıya atladı. Artık hakikati anlamıştı. Aksak Bacağın eline geçmişti ve herif kendisini, yine kendi tayyaresiyle kaçırmıştı. Grundun elinde idi. Binbaşı Okovudun bile korkarak bahsettiği Grundun... Dallas da kendisine, ondan sakınmasını tenbih etmemiş miydi? Dallas.. Evet Dallas. Şimdi Patrisyanın ortadan kaybolduğunu öğrenince kehanetlerinin doğru çıktığını ne iftiharla söyleyecekti kim bilir... Aca-ba Dallas neredeydi? Binbaşı Hartigan ne yapıyordu?

Patrisya, ümitsizlik içinde pencereye koşarak pancuru açtı. Karşısında karlı dağlar görünüyordu. Birdenbire arkasında, kapının gıcırdağını duydu ve bir an için okadar korktu ki, dönüp arkasına bile bakamadı.

Nihayet başını arkasına çevirebildiği zaman, kapının önünde şişman, kısa boylu ve hayli ihtiyar bir kadın gördü. Elinde bir banyo burnuzu ile havlular vardı. Burnuzu Patrisyaya vererek İngilizce:

— Banyo için mi çağırınız be-

ni? dedi. Banyonuz hazır. Lütfen peşimden gelin!

Patrispa Feyn ömründe böyle bir cadı görmemiş olduğunu kendi kendine itiraf etti. Kadın kendisine gûya nazikâne tebessüm etmek istiyor, lâkin yüzü daha beter çirkinleşiyordu. Maamafih Patrisya burnuzu alıp, terlikleri giydi.

Gittikçe cesaretleniyordu. Böyle bir insan karikatüründen mi korkaktı? Birdenbire:

— Kimsiniz siz? dedi.

Kadın yumuşak bir eda ile cevap verdi:

— Benim adım Frav Şrattır. Fakat herkes beni Anna diye çağırır-lar.

İngilizcesi, Londra kenar mahallelerinin şivesini tutuyordu. Patrisya sordu:

— Burası neresi?

— Doktor Kellerin evi.

— Beni neye buraya getirdiler?

Kadın, genç kıza şöyle bir baktı:

— Bir insanı sanatoryoma neden götürürlerse ondan..

Patrisya Feyn şaşırdı:

— Ay, burası sanatoryom mu?

— Baltazar şatosu yıllardanberi sanatoryomdur.

— İyi ama ben hasta değilim ki!

— Dün akşam kendinizi bir görseydiniz böyle söylemezsiniz. Vücudunuzu çimdik çimdik etselerdi bir şey duyacağınız yoktu.

Patrisya asabi asabi ayağını yerre vurdu:

— Bana ilaç yutturdular öyleyse..

Sonra yalvarır bir eda ile:

— Bana bakın, dedi, ne olur, bana yardım edin de gideyim buradan. Size iyi para veririm Anna.

Bir yandan söylerken bir yandan da iskemle üstündeki esvaplarını karıştırıyordu. Birden sordu:

— Benim çantam nerede?

Frav Şrat:

— Ben görmedim! dedi.

— Otelden çıkarken almıştım çantamı. Bütün param içindeydi. Bir sürü binlik Fransız banknotu, üçyüz dolar, bir çek defteri ve pasaportum da vardı içinde.

Kadın tekrarladı:

— Buraya geldiğiniz zaman çantanız yoktu.

Patrisya yerinden fırlarcasına döndü, parmağını kadına uzattı ve bağırdı:

— Çantamı sen çaldın!

Kadın elini uzatarak genç kıza bileğinden yakaladı. Kuvvetle sıkarak yüzünü yanastırdı.

— Bu para için çenenizi kapatırsanız iyi geçiniz.. dedi. Bizim patron, evrakınızı aldı ama, parayı da ben aldım.

Genç kızın bileğini okadar şiddetle sıkıyordu ki, Patrisya can acısından bağırdı.

Kadın:

— Benimle iyi geçinmen lâzımdır kızım! dedi. Benden çok istifade edersin. Nasihatlerimden fayda görürsün. Meselâ Baltazar şatosundan kaçmaya çalışmamamı tavsiye ederim sana..

Patrisya, bileğini kadının elinden kurtardı. Bileğini oğuşturarak:

— Bu çeşit tavsiyelere ihtiyacım yok! dedi. Beni kimse burada zorla tutamaz.

Cadı hırıldarcasına güldü.

— Bunu patrona söylersin. Fakat hava kararırken sakın bahçeye çıkayım deme..

Sonra bir kahkaha daha atarak:

— Şimdi banyonuzu alın küçük hanım, dedi. Hazırlanır hazırlanmaz Efendiyle görüşeceksiniz. Efendi bekletilmekten hoşlanmaz. Size kahvaltı hazırladım. Çabuk olun. Haydi peşimden gelin de..

Ve salına salına odadan çıktı.

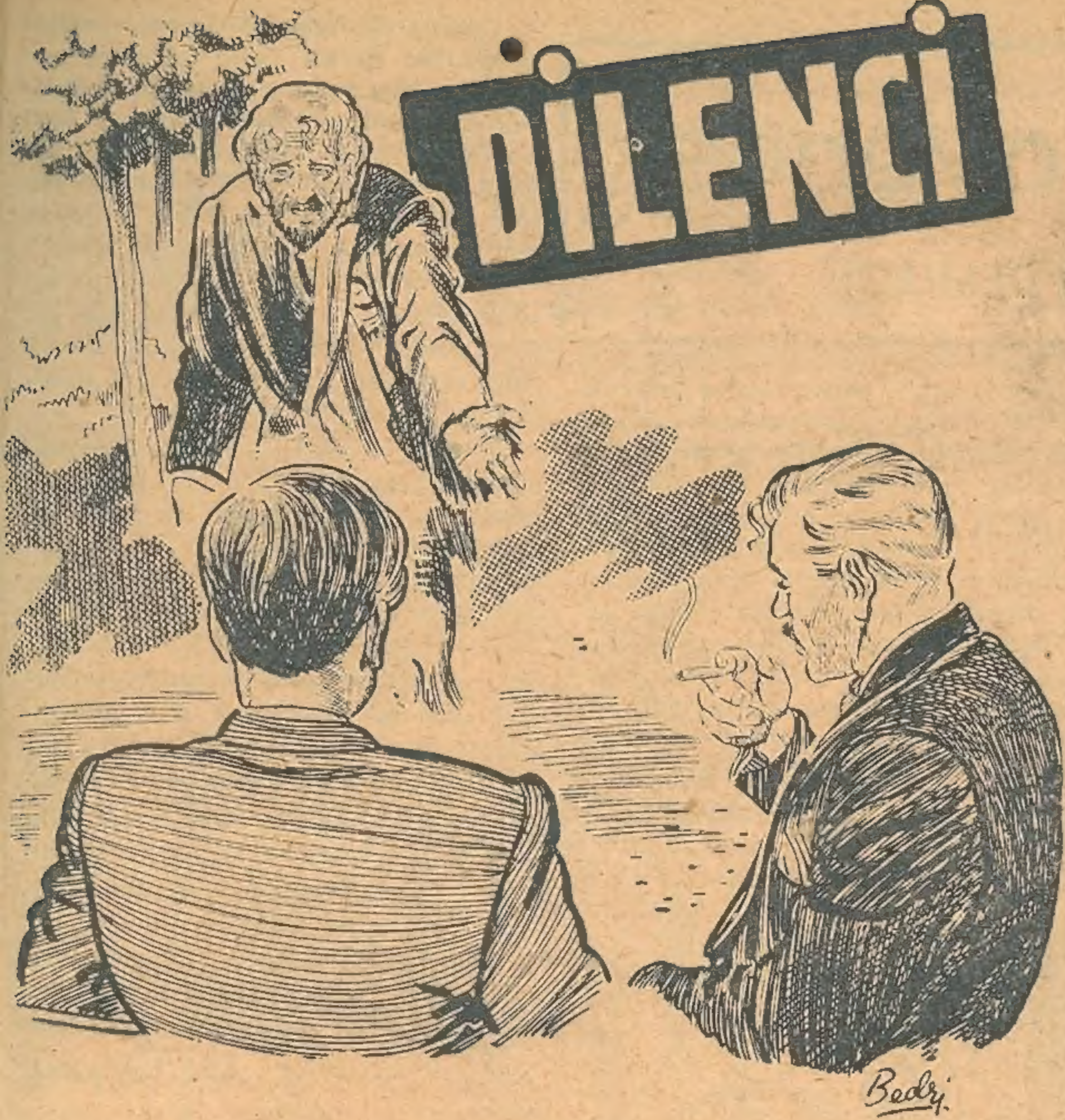
Patrisya evin adının şato olmasına rağmen oldukça ufakça bir bina olduğunu görüyordu. Onsekizinci asır yapılarından olmalıydı. İki katlıydı. Ve sanatoryoma benzer tıfı da yoktu. Koridor küf kokuyordu. Ortalıkta ne doktor, ne de hem-

(Davamı 14 üncü sayfada)

Gittikçe cesaretleniyordu. Böyle bir insan karikatüründen mi korkaktı?

DILENCİ

Nakleden: Serap DERMAN

Ilık bir bahar günü öğleden sonraydı, Mr. Ward'ın atı Belmont yarışlarında birinci gelerek Wellesley Handicap'ını kazanmış ve bu suretle sahibinin şöhretini arttırarak, adına yeni bir zafer adaha eklemekle kalmayıp milyonlarına da hatırı sayılır bir miktar daha katmıştı. Mr. Abernathy Ward, bunu kutlamak için köydeki köşkünde kendisine altı yüz dolara patlıyan ve iki gün, geceli gündüzlü devam eden mükellef bir ziyafet verdi.

Bir çok müesseselerin sahibi olan Mr. Ward memleketin en zengin adamlarından biriydi, bekardı ve henüz otuz dört yaşındaydı.

Ziyafetin ikinci gecesini köşk hâlâ, yemeğe içmeğe ve eğlenmeğe bir türlü doyamayan misafirlerle doluydu. Mr. Ward bir sırasına getirip bu sarhoş kalabalığın arasından yavaşça sıyrılarak üst kata çıktı. Kafası kazan gibi olmuştu. Çok yorgundu ve uzun bir istirahat ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

«Eğlencelerine bensiz devam etsinler!» diye düşündü. Şoförünü çağırttı.

Buradan bir an evvel kaçmak istiyordu.

Biraz sonra şoför Joseph'in usta elleri altında yıldırım hızıyla New-York'a doğru ilerleyen otomobilinin yumuşacık koltuklarına gömülmüştü. Park Avenue'deki apartmanına gelerek başını dinlemek niyetindeydi. Evden öyle acele sıvışmıştı ki sırtındaki elbiseleri bile değiştirecek zaman bulamamıştı.

Vakit oldukça geç veya epeyce erkendi, çünkü daha şafak sökmemişti. Hava serin ve tertemizdi. Sabahın bu saatlerinde her zaman öyle olurdu zaten... Mr. Ward şoförüne doğru eğilerek: «Dur bakalım, Joseph, dedi. İnip biraz yürüyeyim bari.. Başka türlü kendime gelemyeceğim.»

Joseph: «Affedersiniz efendim ama, diye cevap verdi. Madison meydanındaki parkta dolaşsanız daha iyi olmaz mı acaba?»

Sahiden de öyleydi. Mr. Ward üzeri çiğ damlacıklarıyla süslü taptaze çimenlerden yükselen güzel kokulu havayı çoktan beri özlemişti.

Çiçek tarhlarının arasındaki dar yoldan derin derin nefes alarak ilerledi. Başını açtı, sakalları uzamıştı, elbisesi bumburuştı, ayakkabılarını daha iki gün evvel ilk defa olarak

ayağına geçirdiğine bin şahit isterdi. Bir sigara içmek için banklardan birine çöktü.

Biraz ilerisindeki kanepede de birisi oturuyordu. Tam o sırada karşıdaki ağaçların arasından pejmürde kılıklı bir ihtiyar çıkıp ağır ağır onlara doğru yürümeğe başladı. Kamburu çıkmıştı, titrek bacaklarını örten pantolon, yama içindeydi. Ceke-tinin yakalarını kaldırmıştı, fakat önündeki yırtıktan içinde gömlek bile olmadığı farkediliyordu.

Kanepede oturan genç adam ise usta bir terzi elinden çıktığı belli olan güzel bir gri elbise giymişti. Yirmi beş yaşından fazla göstermiyordu. Dizlerinin üstünde de küçük bir evrak çantası vardı.

Mr. Ward bütün ceplerini yokladı. Yanına aceleyle tabakasını bile almayı unutmuştu. Genç adama doğru uzanarak: «Benimkini evde unutmuşum, dedi. Bir sigara rica edebilir miyim?»

Öteki: «Memnuniyetle!» diye cevap vererek hemen paketini çıkardı.

Bu sırada ihtiyar adam da yanlarına yaklaşmıştı. Çenesinde avurtlarının çöküklüğünü daha fazla belli eden küçük ve sivri bir sakalı vardı. Saçları bembeyazdı.

Titreyen bir sesle: «Baylar, dedi. Şimdi karşınızda dünyanın en talihsiz adamlarından biri var. Eğer bana inanırsanız size kısaca kendimden bahsedeyim. Bir kaç sene evveline kadar hem muharrirlik, hem de öğretmenlik yaparak hayatımı kazanıyordum. Mütevazı bir adam olmama rağmen yazılarımın çok tutulduğunu da çekinmeden söyleyebilirim. Fakat günün birinde adım fena bir tesadüf eseri olarak sarhoş diye çıktı. Ve maalesef hiç bir mektep ve hiç bir gazete idarehanesi böyle fena bir nam almış insana iş vermiyor. Çalışmaktan yılmam, kendime güvenirim de, fakat iş yok.

Adım John Barkbridge'dir, baylar. Meşhur muharrirlerin hemen hepsi, Charley Stevens, Opie Deode, George Ade, Brand Wtihlack, beni gayet iyi tanırlar. Ama neye yarar, ismim kötüye çıkmış bir kere...»

Sonra yalvaran bakışlarını iki adamın üzerinde dolaştırarak ilâve etti: «Şimdi eğer bana bir kahve parası vermek lütfunda bulunursanız minnettarınız olurum baylar.»

Genç adam yüzünü buruşturarak

SİNEMA

Bob Hope

Hayatı

3eyaz perdenin en sevilen komedi artistlerinden biri olan Bob Hope İngiltere'de doğdu ama Ohio'da büyüdü. Asıl adı Lester Townes Hope'dir. Bob sahneye daha pek gençken atıldı. Senelerce ufak tiyatrolarda, gazinolarda, gece kulüplerinde, hattâ hususî partilerde şarkı söyleyip hekkabazlık yaptı. Sonra baktı ki bundan kurtuluş yolu yok, Broadway'de talihini denemeğe karar verdi. Broadway'de üç sene yavaş yavaş yükselerek kendini sevdirdi. O zaman Hollywood'a giderek bir tecrübe filmi çevirdi. Muvaffak olamayınca tekrar Broadway'e döndü.

Hollywood'a gelişi:

Bundan sonra on sene hem Broadway hem radyoda adamakıllı şöhret yaptıktan sonra Paramount'la bir kontrat imzaladı. Bu arada pek çok film teklifleri almış, fakat hepsini reddetmişti. Paramount'da çevirdiği filmler başlı başına bir muvaffakiyet oldu. Az zamanda Amerikanın en sevilen komedyenleri arasına girdi. Bilhassa Dorothy Lamour ve Bing Crosby ile çevirdiği "Yol" lu komediler çok revaç buldu.

Ev Hayatı

Bob Hope'nin hususî bir ev hayatı yok denecek kadar azdır. Çünkü son derece meşgul bir adamdır. Karısı Dolores Reade'yi ilk Broadway günlerinde tanıyıp sevmişti. Dolores ozamanlar bir şarkıcıydı. Evlendikten sonra kendini tamamen evine hasretti. Linda ve Tony isminde iki çocukları vardır. Evleri gayet sadedir. Bir oda tamamen Bob'un nüktelerine hasredilmiştir. 500,000 dolarlık dosyaları olduğu söylenir.

Hususiyetleri

Bob Hope kahverengi saçlı kestane gözlü, 1.80 boyunda bir adamdır. Kalkık burnu, çıkık çenesi ve şahsının olağan üstü cazibesi ve sevimliliği ile meşhurdur.

başını çevirdi. Abernathy Ward tekrar astarlarını dışarı çıkararak ceplerini aradı. Nihayet bir giling bulup çıkardı ve: «Kusura bakmayın, üzerimde başka para yok!» diyerek uzattı.

İhtiyar mırıldanarak teşekkür etti ve parayı kapıp uzaklaştı.

Delikanlı: «Sahtekârın biri, dedi. Hikâyeyi de ne güzel uydurdu biliyor musunuz? Paramıza yazık vallahi. Ben zırnık bile koklatmam böylelerine.»

Mr. Ward sigarasını bitirmiş, otomobiline dönmeye hazırlanıyordu.

Öteki: «Bana bak dostum, diye devam etti. Ben o koca düzenbaz gibi yalandan değil, sahiden muhar-

rim, daha doğrusu gazeteciylim. New York Daily Illustrated Sentinel, gazetesinin röportaj muharririyim. Çok zevkli olan vazifem de şu: İz peşinde koşan av köpekleri gibi gece, gündüz demeden sokak sokak dolaşır ve muhakememi kullanarak kıymetli fakat talihsiz, ve iyiliğe müstahak fakat fakir kimseler bulup onlara gazete hesabına elli dolar veririm.

Bu işin içinde yuğurulup adam sarrafı oldum artık. Görüyorum ki sen saf ve iyi bir insansın. Elbisen lekeli, buruşuk, fakat pahalı bir kumaştan yapıldığı ve bir zamanlar güzel olduğu besbelli, Ayakkabıların (Arkası 14 üncü sayfada)

Maskelenmiş sokak lâmbalarının mavi ve soluk ışıkları altında, Kolonya'nın تنها caddelerinde ilerleyen Borden'in çok sinirli olduğu her halinden belliydi. Biraz sonra yanındaki arkadaşına dönüp titrek bir sesle : «Bavulları buraya bırakıp hemen git, dedi. O seni karşıda, gar binasının holünde bekleyecek. Çabuk ol!»

Joe Vaughan yüzünü buruşturdu : «Bu iş hiç hoşuma gitmiyor, henüz ne diye bu kalabalık yeri seçtiniz sanki..?»

Bir sigara yakan Borden : «Ap-tallık etme, burayı ben seçmedim!» diye cevap verdi. Etrafına baktı. Peron, sağa sola koşuşan insanlarla doluydu. Varşova - Paris ekspresi gelmek üzereydi. Küçük gruplar halinde dolaşan asık suratlı Nazi askerlerinin ayak sesleri âsap bozuyordu. Devam etti : «Hem bu sonuncu olacak artık, haydi adamları bekletme!»

«Peki ama niçin sen kendin gidip almıyorsun?»

«Benim burada kalıp gözcülük etmem lâzım da ondan.»

Joe Vaughan isteksiz adımlarla yürüdü. Pek zeki değildi ve onu bir şeye razı etmek daima kolay olurdu.

Borden'in gözleri gayri ihtiyari, askerlerin bellerindeki kocaman otomatik tabancalara ilişkin tüylerini diken diken olduğunu hissetti ve eğer bir aksilik olursa Joe'yi bırakıp kaçmağa karar verdi. İşleri yolunda gittiği takdirde de zaten onu atlatıp bu işin bütün kârına sahip çıkmayı aklına koymuştu. Borden zeki bir adamdı ve Orta Avrupa memleketlerinin hudutlarında uyuşturucu madde kaçakçılığı yapanların, hele bunların sayahatleri için gayet meşru mazeretleri de olursa, pek fazla tehlikeye maruz bulunmadıklarını biliyordu.

Borden ile arkadaşının yolculuğu çok makul bir sebebe istinat ediyor ve hattâ bazen haftada iki defa memleket değiştirdikleri oluyor-yordu. Bu yüzden pasaport çıkartmakta hiç güçlük çekmiyorlardı. İki seneden beri mütemediyen, Belçika, Almanya, Fransa ve Çekoslavakya'daki müzikhollerinde dolaşıp (İki Kafadarlar) veya (Borden ve Vaughan) adı altında temsiller veriyorlardı. Esprileriyle halkı kahkahadan kırıp geçiren meşhur iki step dansörüydüler.

Harbin bu karışık günlerinde herkes kendi canının derdine düşmüştü ve merkezi Pariste olan büyük bir kaçakçı şebekesi hesabına çalışan Borden, Almanyadan çok ucuz fiatlarla temin ettiği malı, Fransa veya Belçika'da elli, hattâ yüz defa daha fazlasına satmakta hiç güçlük çekmiyordu. Kendisine yardım eden arkadaşına, emeklerinin karşılığını pek de tatmin edici olmayan bir şekilde ödüyordu.

Borden, Joe Vaughan'ın bilet gişesinin önündeki kalabalığı yarararak kendisine doğru geldiğini görünce derin bir nefes aldı. Demek ki işler yolundaydı.

* * *

Karanlıkların arasından Aachen'e doğru yol alan Berlin - Paris ekspresinde, birinci mevki kompartimanlardan birinin kadife koltuklarına gömülmüş olan Borden, bir aralık raftaki bavulunu indirmek için yerinden kalktı. Kendisinin ve Vaughan'ın bavulları birbirine tıpkı tıpkısına benziyorlardı. Dans numaralarından bir kaçında, sahneye böyle yekdiğerinin aynı iki bavulla çıkmaları icap etmiş ve bunları satın almışlardı. Borden, kendisine ait olanı ötekenden ayırmak için kulpuna asılı olan deri çerçevenin içindeki kartviziti okuduktan sonra bavulun kapağını açıp bir şişe iştah ilacı çıkardı.

Kompartimandaki üçüncü yolcu

Hudut Muayenesi

Nakleden: Semih DEMİRCİ

bunu görerek sırttı ve : «İştahınız açık olsun!» dedi. Fakat yaptığı bu yersiz şakaya kendinden başka gülen olmadı.

Borden soğuk bir sesle : «Sahne yorgunluğunu çıkarmak için bazen bunlara da ihtiyacımız oluyor!» diye cevap verdi.

«Ya.. Demek ki artistsiniz?»

Başını sallayan Borden dışarı çıkıp lâvaboya doğru yöneldi. Biraz sonra geri döndüğü zaman şişe, iştah şurubu yerine kokain doluydu.

Birkaç istasyon sonra başına gelecekleri düşündükçe çaresizlikten deli olası geliyordu. Birazdan gümrük muhafızları araştırmaya başlayacaklar ve kendi bavulunu açtıkları zaman... Zirdenbire yüzünün ifadesi değişti. Dudaklarında müsterih ve mağrur bir tebessüm belirdi. Her defaki gibi şimdi de gene keskin zekâsı sayesinde bu vartayı atlatacağı. Restoran'da karnını doyumakta olan biçare Vaughan'ın bir kaç mil ötede kendisini bekleyen feci âkibetten ha-

Adam sırttı ve : «İştahınız açık olsun!» dedi.

Şişeyi dikkatle bavuluna yerleştirdikten sonra ferahladı. Bu hileyi imkân yok anıyamazlardı. Zaten Aachen'de bagaj muayenesi yapıldığı pek nadirdi. Eğilip geveze Almanla konuşmaya başladı.

Kompartimanın öbür ucunda, elindeki mecmuaya dalmış olan Joe Vaughan, garsonun yemek vaktini haber veren çanını işiterek doğruldu ve koridorlardan geçerek yemekli vagonun yolunu tuttu. Yalnız kaldıkları zaman Alman, Borden'e biraz daha sokularak kendisinin sivil bir memur olduğunu ve bu trende gizli ve hususi bir vazife ile bulunduğunu söyledi.

Borden irkilerek sordu : Birisini mi takip ediyorsunuz yoksa?»

Alman, karşısındakine mühim bir sır tevdi eden insanlara mahsus bir tavır takınarak : «Evet» diye fısıldadı : «Uyuşturucu madde kaçakçıları'nın peşindeyim».

Bavulundaki şişeyi hatırlayan Borden'in dizlerinin bağı çözüldü. Rengi sapsarı oldu. Adam bunun farkına varmadan devam etti : «Hükümet artık bu işin önüne geçmeye kat'i olarak karar verdi. Birkaç günden beri huduttan kuş bile uçurtmuyorlar.»

«Bizim gibi alelâde yolcuları a-ramazlar tabii?»

«Ne münasebet, herkesi tepeden tırnağa kadar muayene ediyorlar. Kimbilir gene kaç zavallının canı yanacak!»

Borden tabii görünmek için kendini zorlayarak : «İnşallah bizi fazla oyalamazlar..» diye mırıldandı.

Alman omuz silkti ve başka mevzular üzerinde konuşmaya başladı. Borden'in fena halde canı sıkılmıştı.

Çok acele eder görünmek istemi-yerek bir sigara yaktı, Alman arkadaşını görmeye gideceğini söyleyerek dışarı çıktı. Yemekli vagonu baştan aşağı aradı. Vaughan orada değildi. Treni boydan boya katedip bütün kompartimanlara baktı. Nihayet yemeğini bitirip ellerini yıkadıktan sonra tekrar kendi kompartimanlarına gitmiş olacağını düşünerek geriye döndü. Hakikaten Vaughan yerine oturmuş, mecmuasını okumaya devam ediyordu.

Borden : «Biraz evvel Birming-ham'dan tanıdığım eski bir dostu rastladım, dedi. Onunla bir parti bezik yapmağa gidiyorum. Sen de gelir misin?» Vaug'hanın bezik bilmediği için teklifini reddedeceğine emindi. Nitekim de öyle oldu ve Borden : «Öyleyse şimal garında görüşürüz!» diyerek bavulunu alıp ayrıldı. Trenin öbür ucunda bulduğu bir yere yerleşirken zekâsından ötürü razdan vukubulacak olan acıklı sahneye şahit olmamak için arkadaşının yanından ayrılmıştı. Çünkü ne de olsa eski arkadaşları.

Aachen istasyonunda tren durup da Alman gümrükçüleri kompartimana girdikleri zaman bile yüzündeki müsterih tebessüm hâlâ kaybolmamıştı.

Gülümseyerek pasaportunu uzattı. Fakat bavulunu karıştıran adamın elinde, iştah ilacı şişesini görünce hayret ve korkudan küçük dilini yutacaktı.

Gümrükçü, buz gibi soğuk bir sesle : «Benimle gelin!» dedi. Öteki iki kişi de onu kollarından tutup aşağı indirdiler. Borden barbar bağırıyordu : «İmkânı yok! Bu şişe nasıl olur da benim bavulumda bulunur. Ben onu kilitlemiştim halbuki. Bırakın beni..»

Parise doğru yol alan ekspreste sükûnetle elindeki gazeteyi gözden geçiren Vaughan hayatından çok memnundu. Yemek yerken Aachen'de yapılacak araştırmanın dedikodusu kulağına çalınmıştı. Bu hâvadisın arkadaşları üzerinde yapacağı aksi tesirle bunun neticelerini gayet iyi tahmin ederek kompartimana dönüp şişenin kendi bavulunda olduğunu görmüş ve kilidi kırıp eski yerine koymağa vakit bulamadığı için, bavulların kulplarına asılı ve üzerlerinde isimleri yazılı kartları değiştirmişti.

BABA ÖĞÜTLERİ:

MAĞAZA SAHIPLERİ..

Mağaza sahipleri... Bir çok seyyah geliyor, Çarşıda her ağızdan başka ses yükseliyor. Size anlatamıyor meramlarını onlar, Hepsinin mal almağa halbuki niyeti var.

Bari siz dil öğrenin kendi kârınız için, Yabancı lisanlardan bir tanesini seçin. Tavsiye ediyoruz sizlere LINGUAFON'u, Kısa zamanda gelsin bu dilsizliğin sonu.

Konuşup mal satınız bir yabancı gelince, Kazancınız çoğalsın. Bu değmez mi sevine?

NAT PINKERTON

BENİ Mİ
ÇAĞIRDI-
NIZ EFEN-
DİM?

EVET SİZİ ÇAĞIRDIM. BAY
BLINKS.. BU GEMİDEKİ DISİPLİN
SON DERECE GEVSEK.. HALBU
Kİ İSMİ DE VİKTORİ! LORT
NELSONUN
RUHU AZAP
İÇİNDE-
DİR...

47 BLINKS GELDİ

YÜZEN EVİN SAHİBİ HANSENİ SORDU
MOL İLE BİRLİK.
TE SAHİLE GİT-
TİLER. BİLDİĞİM
BUNDAN İBA-
RETTİR.

EVET BİR KIZ TELE-
FON ETMİŞTİ. BANA
ÇOK MÜHİM BİR
ŞEY SÖYLİYECERKİMİŞ
HANI SERİ.. RULET
TE KAZANMIŞTI.

HADDİM OLMİYARAK
SÖYLİYEBİLİR MİYİM
EFENDİM.. ÇOK MÜ-
HİM BİR ŞEY. SÖYLİ-
YECERLERİNİ İDDİA
EDEN KIZLAR..

HUDDUDU AŞIYORSU-
NUZ MİSTER BLINKS
SİZİN NAZİFENİZ BU
GEMİYİ İDARE ETMEK
TİR. MİSAFİRLERLE
BEN UĞRAŞIRIM

BEN YATMAĞA GİDİYORUM
BLINKS! MOTÖR DÖNÜNCE
BENİ MUTLAKA
UYANDIR..

BASÜS-
TÜNE E-
FENDİM

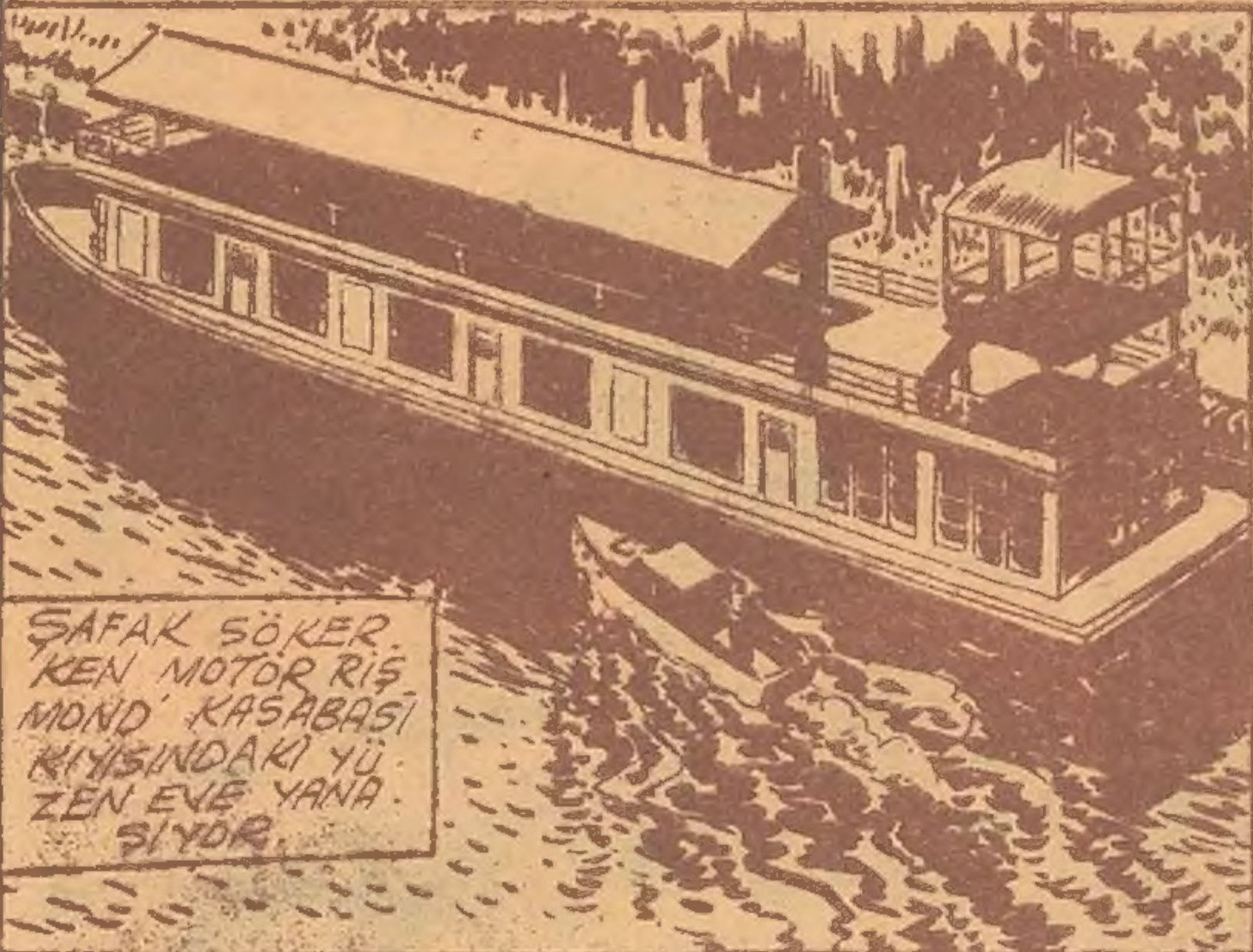
İSTE... VİKTORİ! PATRON
BU İSMİ NELSON'UN GEMİ-
SİNDEN ALMIŞ.. AKLINI NEL-
SONLA BOZMUŞ
ZATEN.

ŞU
NAPOLYO.
NU MDĞ.
LUP E'DEN
AMİRAL DE
GİL Mİ?

ZENGİN MİS BANNİS-
TER.. PATRONA GÜZEL
BİR SÜRPRİZ
OLACAK.

PATRONUN BA-
NA VİZ GELİR
BİLEĞİM ACIYOR
BANA DOK-
TOR LAZIM.

SAFAK SÖKER.
KEN MOTÖR RİŞ
MOND KASABASI
KIYISINDAKİ YÜ-
ZEN EVE YANA
ŞIYOR.

NEDEN GEC KAL-
DIN HANSEN? HEY
BU KIZ MİS SERİ
DEĞİL.. BU KİM?

NEHRİN ORTA-
SINDA YÜZÜ-
YORDU. ÇARP-
TIK. BİLEĞİ İN-
CİNDİ DOKTOR
LAZIM..

DERHAL PAT-
RONUN YANINA
KOS VER HA-
NİMİ BEN TA
ŞIYAYIM.

RULET ODASINA
GÖTÜR. BEN Mİ-
LİYİ GÖNDERİ-
RİM. ONA BA-
KAR

RULET
Mİ 2 YA.
ŞASIN.

KAPTAN KORMORAN SİZİ
ÇAĞIRINCAYA KADAR
BURADA HERHALDE
RAHAT EDER-
SİNİZ..

KORMORAN
Mİ 2 NE GA-
RİP İSİM..

BURASI YÜZEN EV DE.
GİL YÜZEN MONTE
KARLO AYOL!

BENİM Mİ-
GAFİRLERLE
KONUŞMAM
YASAK TIR
MİS..

PEK FAZLA SUAL SORMA EV-
LAT.. BURADA GARİP ŞEY-
LER
O-
LUR

ARKASI
VAR

BRİK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

HAY SERSEM HAY! SEN ARADIGIMIZ MAĞARAYI BULDUĞUNUN FARKINDA DEĞİLSİN.. İŞTE ORASI MÜCEVHERLERİN SAKLI OLDUĞU YER..

VAY CANINA..

ALLAHA İSMARLADIK BAY PİYETRO.. ARTIK İŞİNİN BAŞINA DÖNMELİYİM.. MİSAFİRSEVERLİĞİNİ.. ZE TEŞEKKÜR..

GÜLE GÜLE PRO.. FESÖR..

EDVAR, HAYDİ GİT VALİZİMİ AL.. DERHAL HAREKET EDİYORUZ..

BAŞÜS.. TÜNE..

PEKİ PATRON

LORENZO! SEN DE OTOMOBİLİ HAZIRLA..

NE FELAKET! ŞU VAHŞİ BATIDA DOĞRU DÜRÜST İNSANA RASTLIYAMADIK.. HEPSİ ÇİFTÇİ...

HEY LORENZO.. PATRON BİR KERE DAHA YUL KARI GİK.. MANI VE BİR UNUTUP UNUT. MADİSİMİZİ BAKMANI İSTİYOR..

ZANNEDERSEM HİÇBİRŞEY UNUTMAMIŞIZ.. ŞU BROD.. VEYE BİR DÖNŞEK TAN.. RIDAN BİRŞEY İSTEMENİ..

ANLAMİYORUM PATRON.. ELMAĞLARIN GİZLİ OLDUĞU YERİ ARİYORUZ.. ANLADIK.. PEKİ BU SÜR'AT NEYE?

PEK SERSEM ŞEY.. SİN SEN DE..

BU GİTTİĞİMİZ YOL BRİK'E İZİMİZİ KAYBETTİRMEK İÇİN YAPTIĞIM BİR OYUN..

ZANNEDERSEM BATIDAN BİR HAYLI UZAKLAŞTIK.. ŞİMDİ KUZ'EYE DOĞRU GİDİP BİRAZ DÖNE..

NİHAYET MAĞARAYI BULURUZ HELBETTE..

PAVLO.. ŞİMDİ GİDEN MİSAFİRLERİN DDASINI TOPLAYIVER..

PEKİ EFENDİM

VAY CANINA.. O BAY VALİZİNDEN BİRİNİ UNUTMUŞ..

İÇİNDE NE VAR ACABA? BAY PİYETRO BUNU KARİŞTİRİRKEN GÖRSE DERİMİ YÜZER ALIMALLAH.. AMA NE OLURSA OLSUN BAKACAĞIMI..

ARKASI VAR

YALNIZ RUHLAR

HAREKETTEN BAH
SEDİLİYOR CENİ,
FAKAT HENÜZ KATI
BİR SEY
YOK.

YA BEN?
BURADA SEV-
GİLİ MARKIM-
DAN NASIL
LİZAK KALI-
RIM?

SENİ BURADA BIRAKMAM,
CENİ! SENİN İYİ KALBİNİ
VE BANA KARŞI OLAN
SEVGİNİ BİLİYORUM.
KARIM OLMAK İSTER-
MİSİN?

OH MARK!

DERHAL KARAR-
GAH RAHİBİNE HA-
BER VERİYİM. BU
HARP İÇİNDE KI-
YILAN İLK NİKAH
OLSUN!

BUNLAR-
LA BİZ-
ZAT SEN
MEŞGUL
OL SEV-
GİLİM.

ÖYLE İSE
YARINA
HAZIRMISIN?

HAZIRIM, MARK,
SEN İYİ BİR
İNSANSIN VE
MEŞLUT OLMAYA
LAYIKSIN.

ERTESİ GÜNÜ
KARARGAHIN
KLİSESİNDE..

YMCA
ALOONS

MEMNUN
OLDUNMU
CENİ?

HEMDE PEK
ÇOK CANIM.

BU SIRADA SANFRANSİSKO'DA ELSA YENİDEN MEKTUPLARINA HİZ VERİR. YEPYENİ BİR HADİSE İLE KARŞI KARŞIYADIR.

MARK, BANA İNANACAKTIR! ONA İHANET ETTİĞİMİ ZANNETMEKTE DEVAM ETMESİ İMKANSIZDIR! HELE BU YENİ DURUMU ÖĞRENİNCE MUHAKKAK BÜTÜN ESKİ İTİMAĞI VE SEVGİSİYLE BANA DÖNECEKTİR..

11
22

FAKAT BÜTÜN ÜMİTLER BİR AN DA KAYBOLUYOR..

KALBİM DURACAK GİBİ OLUYOR.. ACABA İYİ BİR ŞEY YAZMIŞMIYIM? ACABA ALLAH DUALARIMI KABUL ETTİ Mİ?

47

BANA HİLELİ BİR SEKİLDE GÖNDERDİĞİN FOTOĞRAFIN ASLINI GÖNDERİYORUM. BU HERŞEYİ İSPATA KAFİ, BİR DELİLDİR. BENİM YOKLUĞUMDAN İSTİFADE EDEREK SEÇTİĞİN ZÜPPE İLE İSTEDİĞİN KADAR EĞLEN.. BEN CEPHEYE GİDİYORUM. ARTIK BİR DAHA BİRBİRİMİZİ HİÇ GÖRMİYECEĞİZ..

SİZE TAAHHÜTLÜ BİR MEKTUP BAYAN!

MUHAKKAK MARKTANDIR!

AH MARK! BİZE BU OYUNU, BU FENALIKI KİM YAPTI? ELSAN DAİMA SANA SADIK KALDI VE SENİ SEVMekte DEVAM EDİYOR MARK..

ARKASI VAR

ISTIRAP KASIRGASI

Yazan - Kemalîtin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 22

İkisi birden ağız birliği etmiş gibi söylendiler:

— Yoksam efendim götürürüz şeytanı yatağında.

Herifler söz anıyacak gibi dediler. Mansur ister istemez kasıy açtı. Altı tane on liralık çıkarttı. Üçer üçer uzattı.

Arnavutların ikisi birden somurtular:

— Vermiyessin kâğıtları be efendim. Çünkü islanır, yırtılır. Vere sin bize altın para, yoksam gumus.

Hırsından deliye dönen Mansur kısık bir sesle:

— Yarın değiştiririm, dedi. Hay di bakalım alın da gidin. Yoksa vermem.

Arnavutlar paralarını aldılar. Çıkarken:

— Unutmiyasın efendim, dediler.

Mansur onların arkalarından baktı. Sonra odaya girerek kapıyı anahtarla içeriden kilitledi. Bu sırada dışarıdaki saat gecenin üçünü vuruyordu.

Saatın sesi bir kılıcın çanı gibi kuvvetliydi. Sakat adam onu dinledi. Sonra yüzünü yatağa çevirdi.

Sımsıkı bağlı olan güzel vücut biraz kımıldar gibi olmuştu. Acaba baygın mıydı?

Baygınsa iş daha kolay olacaktı. Okadar titriyor ve heyecan içinde bulunuyordu ki, bağlarından kurtulursa kızla başa çıkamıyacaktı.

Karyolaya yaklaştı. Durarak yahıy dinledi.

Fırtınanın gürültüsünden başka ses yok.

Dalgalar çekilip çekilip kayıkhaneye saldıranak binayı güm güm öttürüyor.

Mansur soluklarını dindirmeğe çalışıyordu.

Yavaş yavaş üzerine bir hayvanlık geliyordu.

Burun kanatları açılıp kapanıyor, gözleri kararıyor, kendinde paralayıcı, boğucu bir kuvvet hissediyordu.

— 13 —

İki arnavut, Mansuru yukarıda bırakarak kunduralarını eline almış ve merdivenleri inmeğe başlamışlardı.

Alt kata geldikleri zaman Ramazan sordü:

— More Bayram, koymayasın o kâğıt paraları koynunda, çünkü efendim terleyeceksin, yırtılacak paralar. Efendi almaz görde.

Bayram da söylendi:

— More Remezan, sen de koymiyasın gömleğinden içerde kâğıt paraları. Niçin efendim, terleyeceksin.

— Ben koymamışın more. Sarmışım mendilde.

— Ben de sarmışım mendilde, böyle koymışım koynumda.

İki arnavut bu endişeyi savmışlardı. Fakat tam gidecekleri sırada gözlerine bağlı olan kapı topuzları ilişti. Bayram:

— More Remezan, dedi. Bağla

more efendim bizim kâhya kapıları kalmamıştır artık hizmete efendim. Lazımdır koyuverelim kucuları. Niçin efendim sabah sabah aş pişirsinler.

— More doğru demişsin kardaşlık. Koyuverelim hatunları.

Kalfaların da oda kapısındaki ip-leri çözdüler. Tam gidecekleri sırada gözlerine Behramın kapısı ilişti.

— More kardaşlık arap efendi ister çıkmak dışarda. Lazımdır ahdest alınsın, kalsın namaz. Müslüman dır o.

— Çöz im bre kapıyı kardaşlık Niçin efendim çıksın dışarda.

Behramın da oda kumısı çözüldü. Bundan sonra iki kafadar artık hiçbir ihtiyata lüzum görmeden merdivenleri inmeğe başladılar.

Bütün bu iri konuşmalar, derin uykuda bulunan yalı halkını çoktan uykudan uyandırmıştı.

Arnavutların inip çıkmalarından birsey anlamıyanlar ve gecenin verdiği mübalâğah bir endişe ve vehimle yataklarının içinden dinleyenler sade kulak kesilmişlerdi. Hemen Hemen hepsi de kapıların bağlanmış olduğunu anlamış bulunuyorlardı.

İlk olarak harekete geçen ince, beyaz bir golgeydi. Fena halde hırpalanan kalfanın yatağı yanında, bir koltuğa uzanmış ve üzerine bir tek battaniye alarak biraz dalmış bulunan bu gölge, arnavutların ayak sesleri uzaklaşır uzaklaşmaz yerinden fırladı ve kapıya giderek kildi açtı. Topuzu çevirdi, dışarıya baktı.

Behramın oda kapısı kapalı duruyordu. Fakat diğer odanın kapısı ardına kadar açıktı.

Yine bir kaç saniye sonra, alt kattakiler tamamiyle ayaklanmışlardı. Bu son odasından çıkan, romantizmalarının çeşitli sızıları yüzünden dizleri işlemiş Behram, uyku serseriliği içinde Şerminin yatağını boş bulunca birden deliye dönmüş, birden merhum Server Asaf paşanın kimsenin el sürmediği, Misafir odasındaki merasım kılıcını:

— İmra fethnaleke fethan mübina, Ya Allah sen nusrat'ı ihşan eyile.

Diye, kedi miyavlaması gibi bir feryat kopartarak çektikten sonra, bembeyaz boy entarisi, açık başında bembeyaz saçları, kanlanmış gözleriyle görmez, işitmez, hissetmez bir halde merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

Behram çok terbiyeli, sakın, kendisi halinde, hizmet etmekten, faydalı olmaktan başka birşey düşünmiyen bir zavallıydı.

Fakat belki işi belki de sonradan yakalandığı bir sinir hastalığı vardı. Üstüne nöbet geldiği zaman nerede bulunursa bulunsun, camı, çerçeveyi indirir, her çeşit eşyaya saldırır, ağzından köpükler arasında geryp, birbirini tutmayan kelimeler saçılır, gittikçe kendisini kaybeder ve nihayet çarpına, çarpına düşüp bayılır.

Üstüne böyle kriz gelip de iyileşince, utancından kimsenin yüzüne bakamaz, günlerce yemek yemez, karanlık köşelerde sessiz sessiz ağlar.

Nihayet Paşa, onun omuzunu okşar, tatlı sözler söyler, kendisine derinleşmesini temin eder ve arkasından:

— Haydi Ağnecendi, söyle de bana bir kahve yapınlar, sana zahmet olacak ama.

Derdi. Bundan sonra Behram efendisini etkiler, gidip kahveyi söyler ve her zamanki hayatına dönerdi.

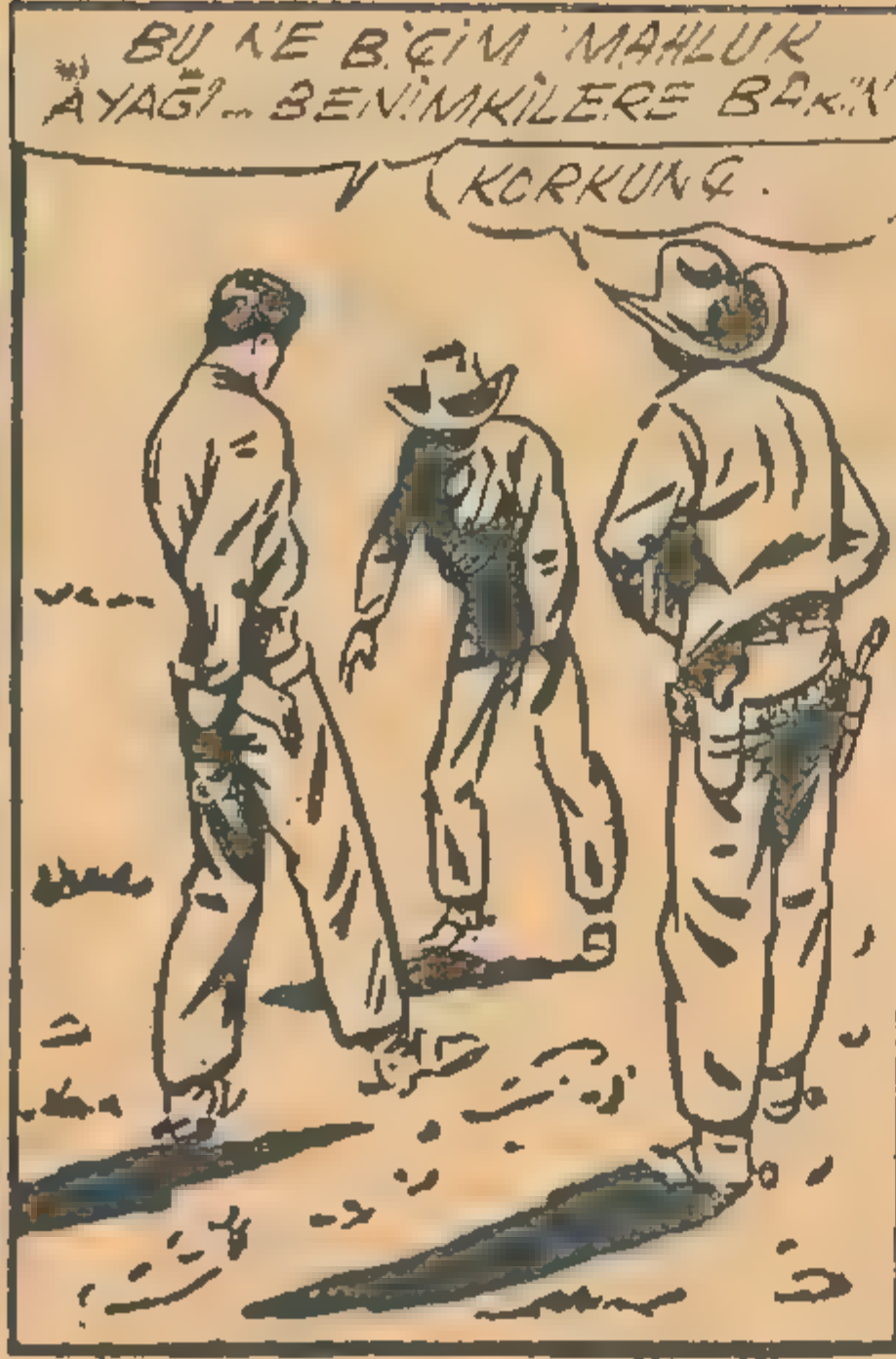
Adımcagız, Paşanın ölümünden beri, hem kederliydi, hem de çok sıkıntı çekmişti. Böyle, gece yarısı birden uyanıp büyük bir tecessüle kendisini kaybedince birbuçuk arşın boydaki merasım kılıcını çekmiş, gözlerinin önünde bütün dünya küçülmüş ve kenedisini dünyanın en kuvvetli bir ordu kumandanı sanarak tek başına savaşa yürümüşü.

Behramın bu defaki damarlarının tutması her zamankine benzemi yordu. Elinde kocaman bir kılıç vardı. Üstüne büyük bir hiddet gelmişti.

(Arkası var)

Atığı tekmenin hızıyla karyolanın üstünde doğrulup oturdu.

BU NE B'ÇİM MAHLUK AYAGI... BENİMKİLERE BAKIN V KORKUNÇ.

BUNDAN BİR ŞEY ANLADINIZ MI ALLAH AŞKINA.

ROBER İSLAK KUMA AYAGININ İZİNİ ÇIKARDI DEV'İNKE İKİ MİSLİ BÜYÜKTÜ

İHTİYARIN SÖZLERİNİ HATIRLIYOR MUSUNUZ? DEV... DEV.

DEMİK SÖYLEDİKLERİ DELİ SAĞMASI DEĞİL MİŞ..

BU İZLERİ TAKİP EDELİM.

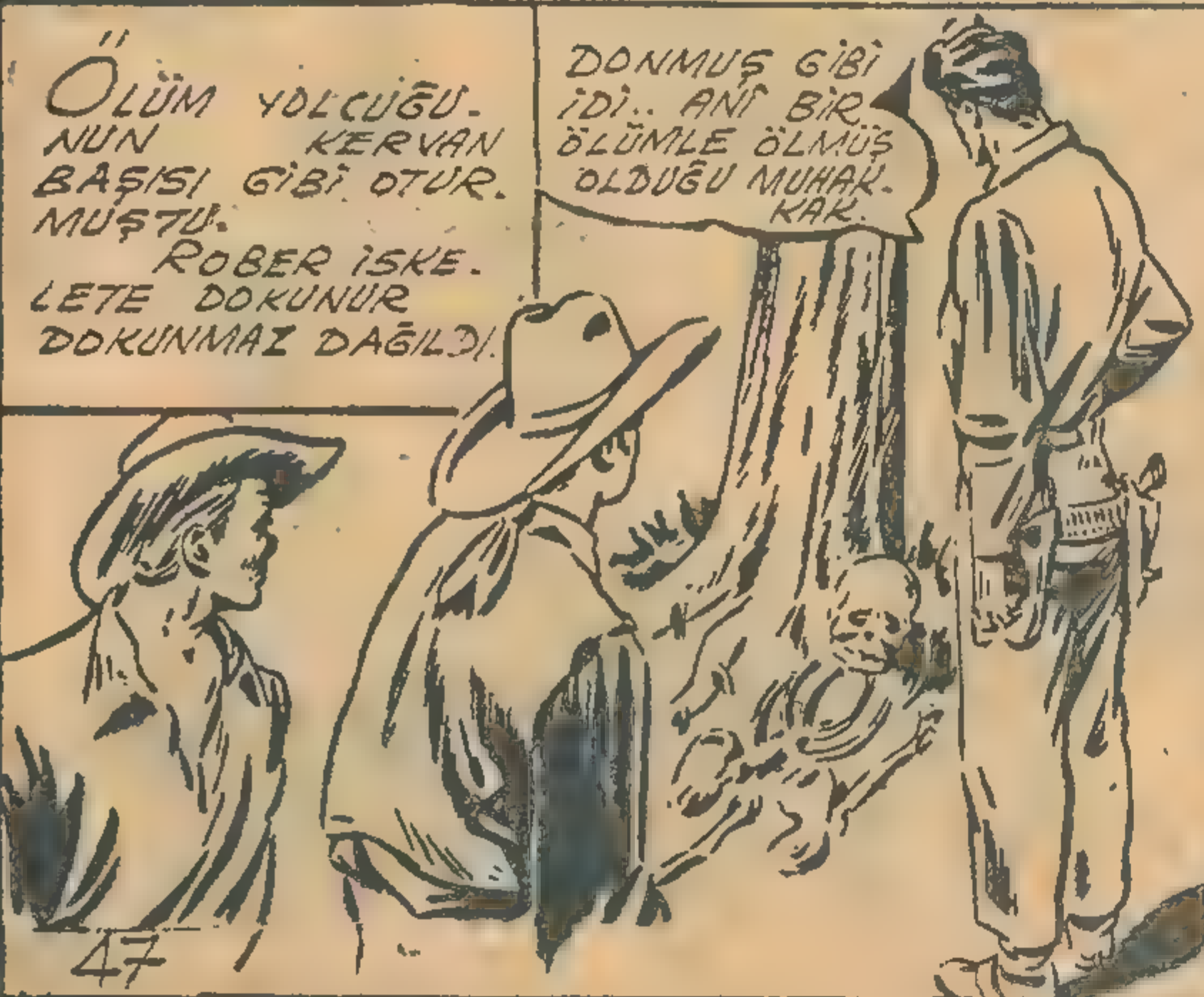
BURADA BİRŞEYLER OL MUŞ..

ŞURAYA BAKIN. BİR İSKELET.

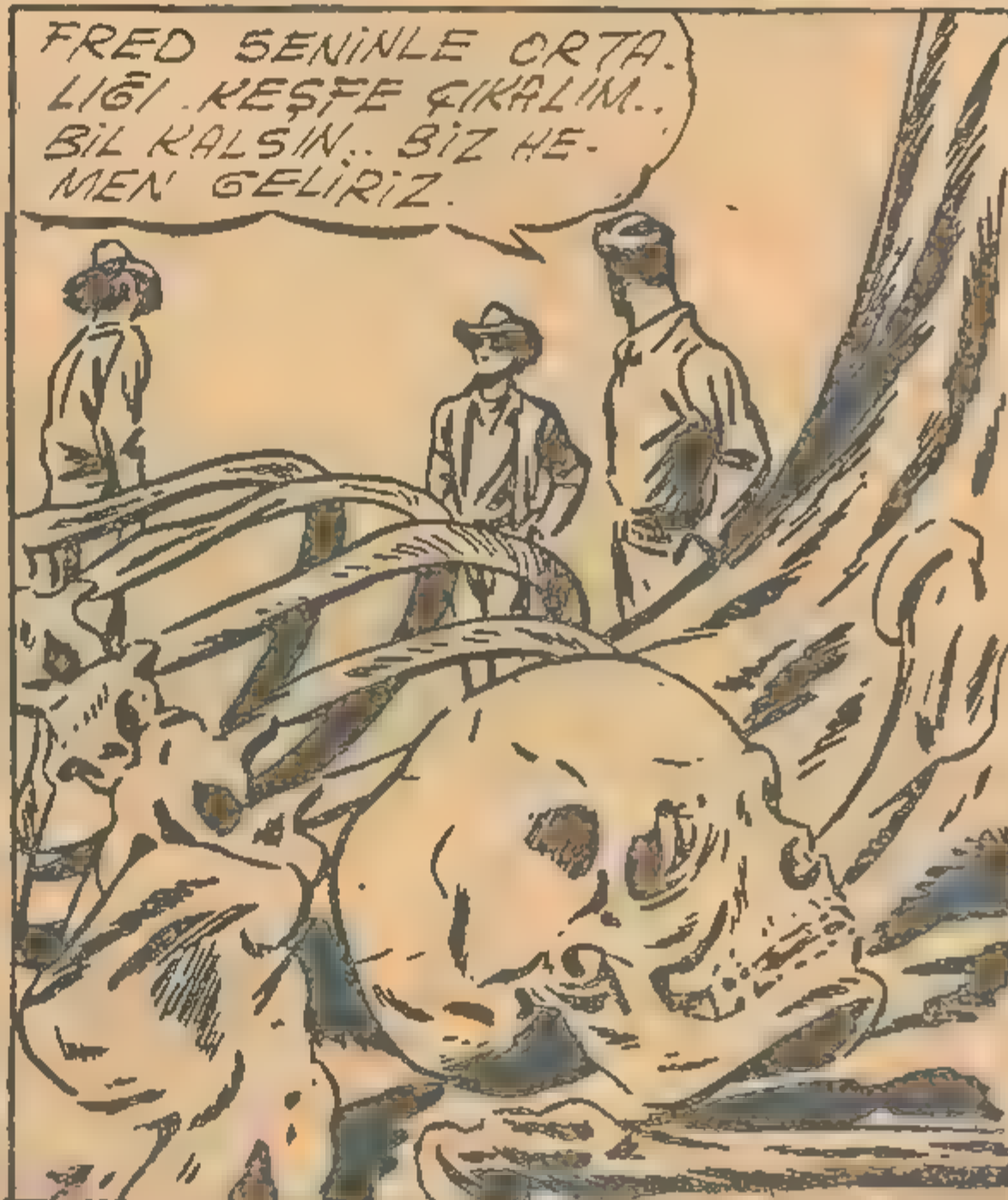

BİR İNSAN İSKELETİ YDI. ELİNDEKİ TABANCANIN NAMLISI ÜÇ ARKADAŞA GEVRİLMİŞTİ. YÜZÜNDE KORKUNÇ BİR SİRİTMA VARDI.

ÖLÜM YOLCUSU. NUN KERVAN BAŞISI GİBİ OTUR MUŞTU. ROBER İSKELETE DOKUNUR DOKUNMAZ DAĞILDI.

DONMUŞ GİBİ İDİ. ANI BİR ÖLÜMLE ÖLMÜŞ OLDUĞU MUHAKKAK.

FRED SENİNLE ORTA LİĞİ KEŞFE ÇIKALIM. BİL KALSIN. BİZ HE-MEN GELİRİZ.

BENİ ÇOK BEKLETMEYİN.. BELKİ BEN DE O YOLUN YOLCUSU OLURUM

ARKASI VAR

Mürekkep Lekesi

Nakleden: İ. ŞERİF

Büyük bir New York kuyumcusunun mutemet adamı olan Charles Brenton gayet kıymetli bir elmas gerdanlığı, Hollywood'daki bir müşteriye teslim edecekti. Brenton, Kendisine tevdi edilen kıymetli mücevheri, bir an önce kazasız, belâsız yerine ulaştırabilmek için yolculuğun mümkün mer-tebe kısa sürmesini tasarlayarak Amerikan Continental Line tayyarelerinden birine binmişti.

Ne yalan söylemeli, bu hava seyahati, doğrusu, Brenton'un umdu-ğundan da rahat ve hoş geçti. Çün-kü kuyumcunun hemen yanındaki koltuğa pek dilber bir Mis oturmuş ve seyahat boyunca, uzun uzun mu-habbet etmişlerdi. Ama kadın, hay-lı çekingen ve yanına yanaştırmaz davranmış, bu yol arkadaşlığının daha sonra da devam etmesine pek imkân bırakmamıştı.

Gerdanlığın mahfazası, Brenton'un iç cebinde duruyordu. Kuyum-cu, böylece Hollywood'a vardı. Fa-kat otelde, cebindeki mahfazaya bakmak istediği vakit, dehşet için-de kalmakta gecikmedi: Cebindeki mahfaza alınmış, yerine başka ve boş bir mahfaza konmuştu!

Kimbilir ne usta bir yankesiciye düşmüştü, ki hırsız, kuyumcunun ruhu duymadan mücevheri aşırıbil-mişti... Tabiatıyla, hem onun, hem de acele baş vurduğu polisin bütün şüpheleri, tayyarede yanında otu-ran dilber Mis'in üstünde toplandı. Fakat bütün Hollywood, aranıp ta-randığı, bütün oteller gözden geçi-rildiği halde güzel Mis'i bulmak ka-bil olamadı. Böyle bir kadın hiç bir otele inmemişti ve görünüşe göre Brenton'a söylediği isim de tak-maydı!

Vaziyet gayet tehlikeli bir hal alıyor ve Brenton'un istikbali bahis mevzuu olmaya başlıyordu. Biçare adam, akli, fikri karmakarışık, Hollywood'a yer yer gezinip, şüp-helendiği kadını aramağa başladı...

Nihayet, iki haftalık bir didin-meden sonra Los Angeles'de bir otelin holünde, bir kadın dikkatini çekti. Bu kadın tayyaredeki komşu-suna pek benziyordu ama, saç rengi ve giydiği elbise bambaşka olduğu için Brenton bile, tayyaredeki Mis'in bu olabileceğinden pek emin de-ğildi. Bu bayanın adı da değişmişti ve Brenton'un otel kâtibinden tah-kik ettiğine göre kendisini Mis Patricia Villinger olarak kaydettir-mişti.

Maamafih Brenton, her ihtimale karşı, polise haber vermekten geri durmadı. Gayet usta bir hafiye o-tele geldi ve genç bayanın fena hal-de hırsılanmasına rağmen, odasını bir güzel aradı. Fakat, tabiatıyla orada hiç bir şey bulmak kabil o-lamadı. Üstelik kadın, Hollywood'a tayyare ile gelmediğini, trenle gel-diğini ve tayyareye binmekten ödü patladığını da söylüyordu.

Hafiye, kadından hüviyet varakası nı istediği vakit, dilber Mis çantasını açmıştı. Çantanın iç astarında, bü-yük bir mürekkep lekesi bulunmuş,

hafiye'nin dikkatini çekti. Ses etme-den hüviyet varakasına baktıktan sonra, kapıdan çıkarken, güzel Mis'e lâf olsun diye sordu:

— Dolma kalem mi kullanı-rsınız?

Kadın, hayret ederek:

— Evet! dedi.

Hafiye yine sordu:

— Kaleminiz bozuk mu?

Kadın yine hayret içinde:

— Hayır, sapasağlam! dedi.

Giden polis hafiyesi, on beş da-kika sonra yanında bir tevkif mü-zekkeresi olduğu halde tekrar geri

dönmüş ve Mis Villinger'i kanun a-dına tevkif etmişti. Polis müdürlü-ğünde yapılan kısa bir sorgu neti-cesinde Mis, ağlıyarak her şeyi iti-raf etmesin mi?

Evet, gerdanlığı kendisi çalmış, sonra Hollywood'a inince hemen saçlarını boyatmış, kıyafetini, kılı-ğını değiştirmişti.

Kıymetli mücevheri, sakladığı yerden çıkartırlar.

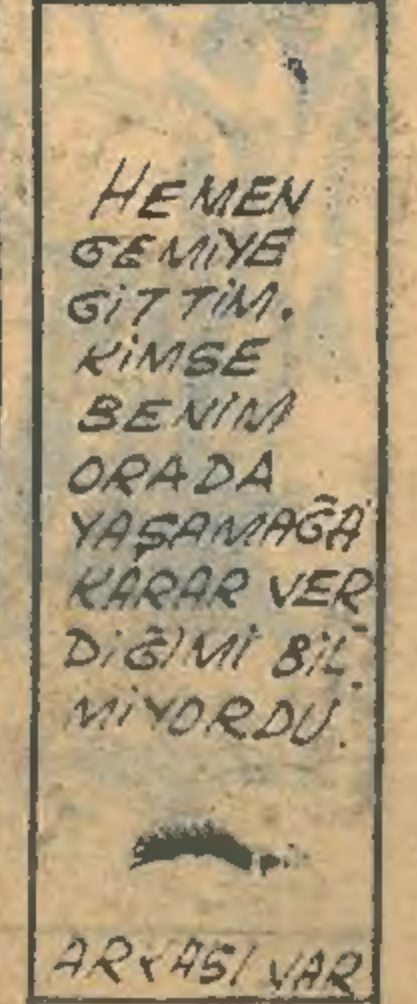
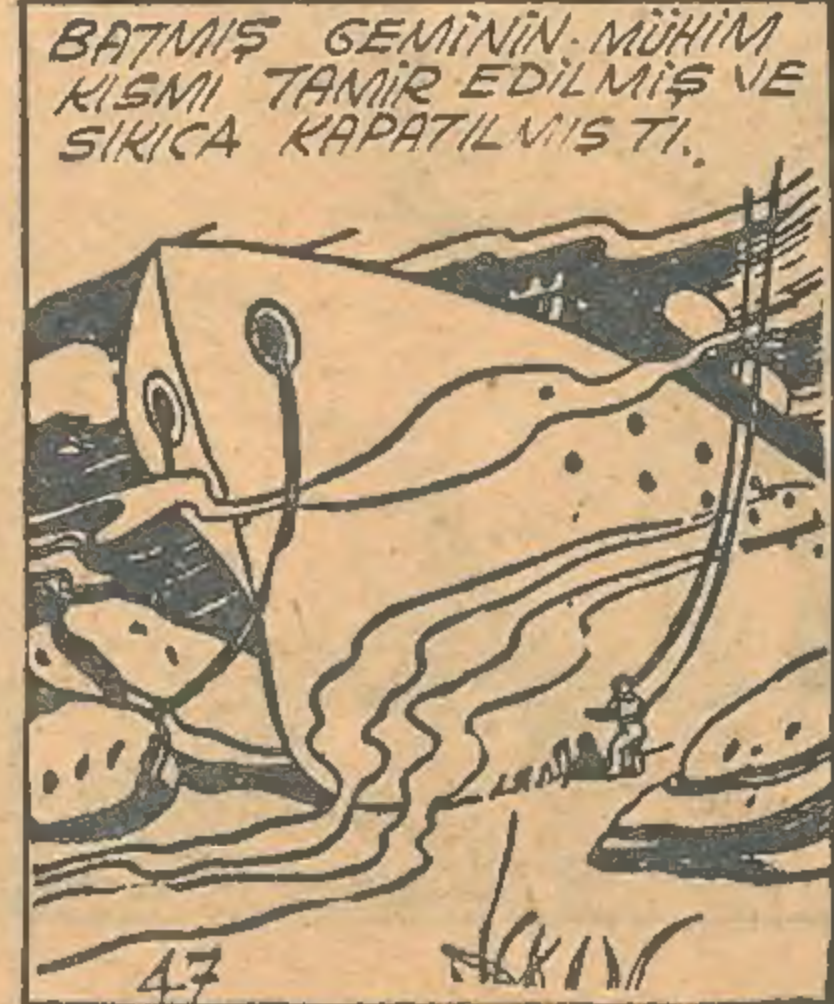
Fakat Brenton'un içine merak olmuştu. Polis hafiyesine:

— Bu kadının tayyaredeki Mis olduğunu nasıl anladınız, ona şaşı-yorum! diyordu. Hafiye gülererek anlattı:

— Gayet basit. Malûm olduğu üzere yükseklerde hava tazyiki az ol-duğu için dolma kalemlerinin mü-rekkepleri hep dışarı buluşur ve elbiseleri, çantaları lekeler. Onun içindir, ki bütün tayyare yolcula-rına, havalanmadan evvel, kalemle-

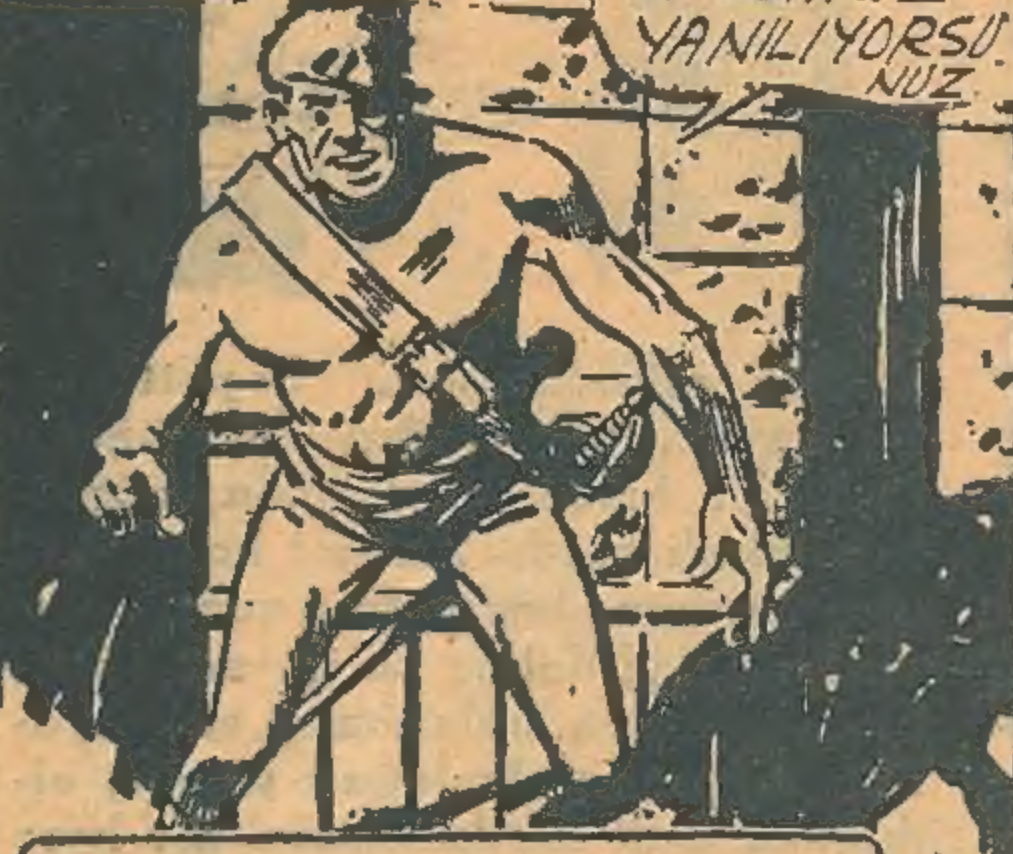

rindeki mürekkepleri boğalttırlır. Bu bayan, tayyareden ürktüğünü söylediği halde, çantasında mürek-kep lekesi vardı. Kalemi bozuk mu diye sordum. hayır diye cevap ver-di. Şu halde dolma kalem mürekke-binin çantaya buluşması, ancak o-nun tayyare yolculuğu yapmış ol-duğuna delil sayılabilir... Bir kere yalanını yakaladıktan sonra, ötesi zor mudur?

KÖR SİLÂHLANDI. GİYİNDİ.
KUŞANDI. AŞAĞI İNDİ. HİDDETİN
DEN TITRIYORDI. KİMSENİN
GÖRMEDİ. GİNİ SANI.
YORSANIZ YANILIYORSUNUZ.

HAPİSHANEDEN KAÇTILAR.

KORSANLAR KRALI
No: 17

BEN SİZE
GÖSTERİ-
RİM

BİZİ KİMSE
GÖRMEDİ TA-
BANLARI YAĞ-
LAYIN

DURUN. BİRAZ
NEFES ALALIM.
DENİZ BU
TARAFTA
GALİBA

İNGİLİZ YAKLAŞTI
SİLÂHINI ÇEKTI..

KÜÇÜK MAHPUS
İNGİLİZİ GÖRDÜ.

DİKKAT
KAPTAN!

O VAYI İNGİLİZİN
SİLÂH SESİ İNLETTİ

47

AH!

ÇOCUK KAPTAN
KURTARMAK İÇİN
ATILDI. YÜRÜLDÜ

VE DERHAL ÖLDÜ.

ÇOCUĞU
ÖLDÜRDÜ.
LER.

ARKASI VAR

DİLENCİ

(5 inci sayfadan devam)

da keza öyle.. Senin de talihin dar-
besine uğradığını yorgun yüzünden
okuyorum. Fakat ona cesaretle kar-
şı koyduğun da gözüküyor. Son pa-
ram kendini hiç düşünmeden şu ihti-
yara verişin hoşuma gitti doğrusu.
Dilencilere para vermek âdetim de-
ğil ama sen bu parayı hakettin a-
zizim.

«Gazetenin yarın öğleden sonraki
tab'ında sana ratlayışından bahse-
decek olan küçük hikâyeyi de oku-
mayı ihmal etme. Biraz da şişirir-
sem hoş gör. Bana ayrılan sütünü
başka türlü dolduramıyorum yoksa.
Talihin açık olsun Allahısmarladık.»

Elli dolarlık çeki Mr. Ward'ın
yanına bıraktı ve onun kekeliyerek
söylemeye başladıklarını dinlemeden
çekip gitti.

* * *

Ertesi sabah erkenden New York
Daily Illustrated Sentinel gazetesini
yazı işleri müdürünün odasında
ki telefon çaldı. Mr. Reed ahizeyi
kulaklarına götürdü ve hemen gaze-
tenin sahibi Mr. Ward'ın sesini ta-
nıyarak hürmetkâr bir eda ile «Bu-
yurun efendim, diye cevap verdi. E-
mirlerinizi bekliyorum.»

Mr. Ward hiddetle bağıyordu :
«Beni iyi dinle Reed. Şimdi derhal
röportaj muharirliği yapan zata baş-
ka bir vazife vereceksin. Bu insan
sarrafı geçinen budalmanın her gün el-
li dolarımızı havaya uçurmasına ta-
hammül edemem.»

«Baş üstüne efendim, fakat onun
yerine kimi alalım?»

«Eski gazetecilerden John Barkb-
ridge adında bir zavallı tanıyor mu-
sun?»

«Evet efendim.»

«Onu buldurun. Bu gün hemen işe
başlasın.»

Müdür telefonu kaparken : «Bi-
zim patron gene saçmalamaya baş-
ladı!..» diye söyleniyordu.

ÖRÜMCEK AĞI

(4 üncü sayfadan devam)

şire görülüyordu. Kendi odası ikin-
ci kattaydı. Öteki odaların haline
bakılırsa bu katta kendisinden baş-
ka kimse bulunmadığı da muhak-
kaktı.

Banyo odası da pisti. Geniş bir
banyosu vardı ve suyu bir soba ile
ısıniyordu.

Patrisya, yıkanıp da odasına dön-
düğü zaman tamamen kendine gel-
miş olduğunu hissetti. Kahvaltıyı da
edince bütün bütün kendini topar-
ladı. Gittikçe kardeşine yaklaştığını
hissediyor ve cesaretleniyordu. Va-
ziyetini düşündükçe hiddetleniyor-
du. Kendisini uyutmuşlar, soymuş-
lar, hapsedmişlerdi. Hür Amerikan
vatandaşlarına böyle muamele edi-
lemediğini gösterecekti onlara...
Netekim Fray Şrat kendisini alma-
ya geldiği zaman Patrisya, tamamen
kavga etmeğe bahane arar bir hal-
deydi.

Merdivenden inerek binanın ka-
ranlıkça bir tarafında, bir kapının
önünde durdular. Kadın kapıyı tı-
kırdattı, içerden:

— Buyrun!

Diye sert bir ses geldi. Patrisya
girince, dört tarafı kitap raflarıyla
kaplı bir kütüphanede bulunduğunu
gördü. Bir tarafta sehpa üstünde
eski Kayzerin iri bir büstü vardı.
Başka bir taraftaki küçük came-
kânda da kalabalık bir insan kolek-
siyonu görülüyordu. Odanın ortasın-
da bulunan üstü kâğıtlarla kaplı bü-
yük yazıhanenin arkasındaki adam,
Hazenbergs pansiyonunda Patrisya-
nın yolunu kesmeğe savaştan iri yarı
adamdı. Adam ayakta duruyor, elin-
de koca bir defter tutuyor ve hid-
detli gözlerle karşısında ayakta du-
ran iki kişiye bakıyordu. Daha öte-
de üçüncü bir adam da dalgın dal-
gın kitapların sırtlarındaki isimleri
okuyordu.

(Arkası var)

GİZLİ VAZİFE!

BİLMİYORUM.. İYİLİK SEVEN BİRİSİ KAPL MI AÇTI.. KAÇMAMA YARDIM ET..

BEN DE EN KORKUNÇ TANILAN BİR ALMAN TARAFINDAN KURTARILDIM.

47

KURTULMAK İÇİN ŞİMDİ NE YAPACAĞIZ?

HUDUDU GEZMEK İÇİN BİR TEŞEBBÜS YAPACAĞIZ.. TEHLİKELİ BİR İŞ AMA BAŞKA ÇARE YOK.

NE OLUR SA OLSUN SEYİLMİ.. BU MEHLE KETTEN KAÇALIM

AKLIMA BAŞKA BİRŞEY GELİYOR.. CI VARDAN SE.. HİRE HERGÜN BİNLERCE MÜL TECİ GELİYOR

BİZİN ELİMİZDE HİÇBİR RESMİ VESİKA YOK.. ONLARA KARİŞİPTA NE OLAÇAK

ZATEN GÖĞÜMÜN KAĞIDI YOK.. ONLARA KARİŞİP HEM KARİŞİMİZİ DOYURUR HEM BİZİ KURTARAN LARA YARDIM EDERİZ..

SENİN ASLAN YÜREKLİLİĞİNE HAYRANIM.. POLAM BİZ PEK AZ ALMANCA BİLİRİZ

MACAR OLDUĞU.. MUZU SÖYLERİZ.. AZ BİLİ.. NEN BİR DİLDİR.. GECİNİRİZ

ESİRLERİN TENEFFÜS ZAMANINDA JOZEF KÜÇÜK JÜL'Ü DİZLERİNİN ÜSTÜNE OTURTTU

ANNE.. NAYUSA ÇAK MIYINI?

EYET YAVRUM.. ŞİMDİ O BÜTÜN İNSANLARIN İYİ OLDUĞU BİR YERDE..

VOLF PAPAZLA GOCUĞUN KONUŞMALARINI DİNLEMELİK ÜZERE GİZLENDİ.

BU DÜNYADA HERKEŞ KÖTÜ MÜDÜR?

HAYIR YAVRUM.. FAKAT BAŞKASINA ZULMEDENLER YARIN CEZALARINI BULACAKLAR.

HEY MDRÜK BU GOCUĞA NE SAÇMA LIKLAR SÖZLÜYÖR.. SUN

BU NAKİATLARIN GÖZE GÖRÜNMEŞİ YALNIZ BENİM SÖYLEMEMLERİ OLMAZ Kİ..

BAK ŞUNA! BANA CEVAP TA VERİYOR.. BU VELET KİM

YARDAĞI.. LARINIZIN ÖLDÜRDÜĞÜ ZAVALLI BİR ANANIN OĞLU

İYİ KONUŞMASINI BİLİYOR SUNUZ.. SİZİ ELLİ SOPA İLE MÜKAFATLANDIRACAM.. BU PİÇİ DE EN KISA ZAMANDA ANANININ YANINA YOLLIYACAM..

SAHİ Mİ? ANNEMİN YANINA GÖNDE.. RECEKLER Mİ BENİ?

YAVRUM BA.. RAKAYA GİT VE İYİ SAKLAN SENİ KOLAY BULAMASINLAR.

YÜZBAŞI BİR ER ÇAĞIRDI.

HEY-HANS! BANA FRANZ BURD'U ÇAĞIR

VELET SEN DE YERİNDEN KİPİRDAMA.. BU İHTİYARIN SÖYLEYİCİLERİNİN NEPSİ..

47

VOLF'UN ÇAĞIRMASINA ALEN KOŞTU.

FRANZ! BU GOCU.. GÜN ÖNÜNDE BU İHTİYAR SERSEME ELLİ SOPA AT.. ESASLI OLSUN HA?

EMREDER SİNİZ KOMUTANIM

ALEN JOZEFİ BAĞLADI.

CESARET SAYIN PEDER!!.. BUNDAN DA KURTULMANIN YOLUNU BULURUZ HELBET

BENİM İÇİN KENDİNİ TEHLİKEYE ATMA

ÇOK BAĞIR.. BEN HAFİF VURACAĞIM SEN GİRLA.. GİNNİ PARA.. LARÇASINA BAĞIR

YAVRUM VUR.. BENİM İÇİN SEN LEKELENME.. SEN DAHA ÇOK HİZMET EDECEKSİN..

ARKASI VAR

İKİ AŞK ARASINDA

